

Nguyễn Thị Thanh Dương

NGƯỜI ANH TÌNH CỜ!

Gặp lại nhau bất ngờ
Khi lòng không mong đợi
Nhật ký em viết về
Người anh không tên tuổi.

Tên của anh là gì
Để em khe khẽ gọi
Mấy lần gặp tình cờ
Chúng mình chưa kịp hỏi.

Chắc rằng anh cũng thế
Chưa hề biết tên em
Gọi em là cô bé
Như đã từng thân quen.

Cứ tưởng là tình thơ
Anh và em dật vắn
Hóa ra là tình khờ
Mộng chỉ là phù vân.

Tình chưa kịp hẹn hò
Nghẹn ngào khi gặp mặt
Cuộc đời đã chia lìa
Trò đùa của số phận.

Rồi anh đi lấy vợ
Rồi em đi lấy chồng
Chúng mình thành xa lạ
Như muôn triệu người đung.

Hồi anh người lữ làng
Vào đời em không lối
Nhật ký đã sang trang
Năm em mười bảy tuổi.

Hồi anh người tình cờ
Phút giây đầu tiên ấy
Để rồi hai chúng ta
Đôi bờ, sông vẫn chảy.

Nguyễn Thị Thanh Dương

NẾU TÌNH CỜ GẶP LẠI

Tôi đứng ôm cặp sách hướng về ngã Năm chờ đợi chuyến xe:

- Cô bé đi đâu? Anh cho quá giang?

Một tiếng nói phía sau, tôi quay lại ngỡ ngàng và từ chối:

- Em đi học xa lắm, mãi Quang Trung.

Người lính trẻ tuổi bên chiếc xe Honda hỏi tôi. Anh tự giải thích:

- Anh thấy cô bé đứng đây từ lúc anh vào tiệm Minh Ký Trà Gia. Ăn tô mì và uống ly cà phê xong thấy em vẫn còn đứng đây.

Tôi làm bộ bận rộn tiếp tục nhìn về hướng ngã Năm để chầm dứt nói chuyện. Anh chưa chịu đi, thắc mắc hỏi:

- Sao không đi xe lam? Nãy giờ lỡ mấy chuyến xe rồi.

Tôi ngượng ngùng khi phải nói:

- Em đợi xe đồ vì... vì... giá xe lam đắt gấp đôi giá xe đồ.

- Vậy hả. Thôi anh đi nhé. Mong xe đồ mau tới kéo em về trường học.

Anh đi về hướng ngã Năm mà tôi đang dõi theo chờ xe nên thấy anh cho đến khi hình bóng xa lạ khuất vào đám đông xe cộ. Tôi cảm thấy thoải mái nhẹ nhõm cả lòng.

Chập tối, tôi đang mơ màng sắp chìm vào giấc ngủ chợt choàng thức tỉnh với những âm thanh khủng khiếp, tiếng la hét từ bên ngoài và cả trong nhà mình:

- Cháy nhà... Cháy nhà... Các con ơi chạy ra ngoài...

Cha mẹ tôi đang mang đồ đạc và bồng bế dắt dìu các em tôi lao ra phía cửa. Tôi chạy đến bên kệ sách chộp mấy cuốn truyện, mẹ tôi la lên:

- Giờ này mà còn lo mấy cuốn truyện hả? Mau mau ra ngoài sân.

Khi tôi ra tới ngoài sân đã trông thấy một vòm lửa đỏ sau nhà mình, ngọn lửa khổng lồ như con quái vật nuốt chửng những căn nhà. Thấy căn nhà của mình sụp đổ tôi bật khóc nức nở và thương xót những cuốn truyện mà tôi yêu thích chưa kịp mang theo. Xe cứu hỏa dập tắt đám cháy. Tổng cộng hơn 20 căn nhà đã thành tro bụi.

Buổi sáng hàng xóm bắt đầu tìm về nền nhà của mình xem có gì còn sót lại không. Tôi cũng thế, chỉ tìm thấy những đồng tiền xu mà tôi vẫn để dành đi học trả tiền xe đò đã cháy xám đen. Khi tôi từ trong đám tro tàn bước ra, mặt mày phờ phạc vì cả đêm không ngủ, vì sợ hãi, vì đau buồn thì gặp anh đang đứng trong đám đông người hiếu kỳ nhìn cảnh hoang tàn sau trận cháy. Đúng là anh chàng mà cách đây một tuần đã gặp tôi ở đầu đường khi tôi đứng chờ xe đi học, vẫn là chiếc xe Honda ấy hôm anh đi ăn mì Minh Ký Trà Gia. Anh cũng ngạc nhiên và vội đến bên tôi:

- Lại tình cờ gặp cô bé. Nhà em cũng bị cháy hả?

- Vâng, em vừa chui từ nền nhà đổ nát ra. Nhà em đó.

Anh nhìn tôi có vẻ thương cảm:

- Sáng nay anh đến Minh Ký Trà Gia ăn mì, nghe người ta bàn tán về đám cháy tối qua ngay con đường trong xóm này nên anh tò mò quẹo vào xem cho biết. Không ngờ gặp cô bé trong hoàn cảnh này.

Tôi ngại ngùng quay mặt đi, giấu hai bàn tay đầy vết nhọ của than củi sau vạt áo và tự hỏi không biết mặt mình có dính nhọ đen thùi lùì không?

Anh hiểu ý và chào tôi:

- Anh đi làm nhé.

Đề đáp lễ anh đã hỏi thăm mình, tôi hỏi thăm anh:

- Anh làm xa không?

- Làm gần đây thì anh mới ăn mì Minh Ký Trà Gia nơi đầu đường xóm em chứ. Anh là lính của trường Hành chính Tài chính ở ngã Năm.

- Thế thì em biết rồi, trường Hành chính Tài chính em vẫn thường đi qua.

Từ đây mỗi lần đi qua ngã Năm tôi đều nhìn khu trường Hành chính Tài chính với nhiều thiện cảm vì có anh đang làm việc trong đó.

Quán cà phê nhà tôi đông khách nhộn nhịp nhất vào buổi sáng. Trước cửa quán là hàng bánh cuốn và hàng cơm tấm rất ngon. Những lính tráng và nhân viên của các trại lính Quân cụ, Quân nhu, Truyền tin, Cổ Loa, Thiết giáp quanh đây thường đến ăn điểm tâm uống cà phê trước khi vào làm việc. Sáng nào tôi cũng phụ giúp mẹ, khi thì vào quầy pha cà phê khi thì bưng bê cho khách hàng.

Khi tôi mang một ly cà phê sữa và một ly cà phê đen ra bàn số 8 thì... lại gặp anh. Anh Hành chính Tài chính và một cô gái trẻ đẹp đang ngồi bên hai đĩa cơm tấm sườn bì chả vừa được mang đến. Anh nhìn tôi rất ngỡ ngàng vì bất ngờ.

Tôi cũng bất ngờ, run run đặt hai ly cà phê trước mặt khách và quay đi ngay để phục vụ những khách hàng khác và để dấu cảm xúc của mình.

Lát sau anh và cô gái rời khỏi quán, tiền trả cà phê để bên cạnh ly cà phê. Rõ ràng anh muốn tránh mặt tôi.

Nhưng một tiếng sau anh quay lại, chắc anh đợi đến giờ quán đã vắng khách. Tôi đang đứng trong quầy, anh đến bên tôi:

- Cho anh ly cà phê đen như lúc này.

Tôi vụng về hỏi:

- Cà phê ngon nên anh quay lại uống ly thứ hai?

- Cà phê nhà em làm anh đắng môi và đắng cả lòng, nhưng em cứ bán cho anh cái mùi vị đau thương ấy đi.

Tôi pha cho anh ly cà phê đen nóng và gượng mím cười:

- Em mời anh ly cà phê này...

Anh cầm ly cà phê cho vào một thìa đường nhỏ và đứng tại quầy nhâm nhi để tôi phải tiếp chuyện anh:

- Anh đã tình cờ gặp em hai lần và tưởng là không còn dịp nào gặp nữa vì anh thường ghé Minh Ký Trà Gia ăn mì buổi sáng. Cô tình cùng giờ em đón xe đò đi học mà chẳng thấy em đâu, đi vào xóm em, anh mong là căn nhà em cháy sẽ được xây dựng lại và anh sẽ gặp em. Nhưng hình như nhà đã đổi chủ?

- Vâng, cha mẹ em đã bán mảnh đất nhà cháy và mua căn nhà nơi mặt đường gần những trại lính này mở cửa hàng bán cà phê, thế nên sau vụ cháy nhà em đổi sang học buổi chiều, buổi sáng em phụ mẹ bán cà phê.

Anh thần thờ:

- Thì ra thế. Bỗng dưng em biến mất như một giấc mơ ngắn ngủi.

Và anh thở dài:

- Đã một năm, hôm nay lần thứ ba anh lại tình cờ gặp em mà ngậm ngùi không nói nên lời. Anh vừa có người yêu, là hôn thê của anh, cô ấy làm thư ký kế toán trong thành Quân cụ, hôm nay anh cao hứng đưa nàng đi làm và ghé ăn điểm tâm cà phê... nhà em.

Anh để ly cà phê đen còn dở dang lên quầy:

- Chúng mình có duyên gặp gỡ nhưng duyên quá mỏng manh. Tôi im lặng mà nghe những xót xa trong lòng mình đang lên tiếng thở than. Anh già từ:

- Cám ơn em ly cà phê buồn.

Tôi ngẩn ngơ nhìn theo dáng anh đi ra cửa, cầm ly cà phê của anh lên vẫn còn hơi ấm, không biết hơi ấm của cà phê còn lại

hay hơi ấm từ bàn tay anh? Anh uống ly cà phê buồn và người pha ly cà phê này cũng buồn biết mấy. Tôi, cô bé 17 tuổi lần đầu tiên trong đời chợt cảm thấy băng khuâng.

Người lính Hành chính Tài chính ấy đã đánh thức trái tim mộng mơ của tôi. Tôi chưa biết tên anh và có lẽ anh cũng chưa biết

tên tôi, cả 3 lần tình cờ gặp gỡ đều ngăn ngại vội vàng chẳng ai hỏi tên nhau.

Ngày ấy tôi đã ước mong biết được tên anh để ghi vào trang nhật ký lúc gặp anh từ tuổi 16 đến tuổi 17, để ghi vào tim nhớ nhớ thương thương và giận hờn trách móc.

Đầu con đường trong xóm dẫn ra con lộ lớn bên này anh vẫn thường ngồi tiệm Minh Ký Trà Gia ăn mì, cuối con đường trong xóm dẫn ra con lộ lớn bên kia có quán cà phê nhà em. Anh đã đi từ đầu đường trở lại nơi căn nhà cháy, giá mà anh đi nốt nửa con đường còn lại là đã gặp quán cà phê, là gặp em rồi, nửa đoạn đường chỉ vài trăm mét mà đã xa xôi chúng ta.

Đã qua rồi bao nhiêu mùa trăng của tuổi 16-17. Tỉnh thoảng nhớ về quá khứ với người lính Hành chính Tài chính mà tôi đã tình cờ 3 lần gặp gỡ. Bây giờ tôi chẳng mong cầu biết tên anh làm gì, nhưng nêu đường đời cho chúng ta tình cờ gặp lại nhau lần nữa, lần thứ tư trong cuộc đời, dù tôi và anh bao nhiêu tuổi, dù gặp anh trong hội Cựu Chiến binh, trong hội người già hay trong viện dưỡng lão, chỉ để chào nhau, hỏi thăm nhau như hai người bạn cũ cũng đủ trả nợ cho nhau những cảm tình mới chớm nở đã vội tàn phai của thuở ban đầu.

Nguyễn Thị Thanh Dương

